

Tmou se teď budeme fšící pohybovat dlouhodobějš. Což není žádná hitparáda teda.

A ještě měsíc to bude trvat, kdy se pak milá Lucinka napije a noc se dá na ústup. Do tý doby to musíme vydržet a taky se podle toho zařídit. Než přišla Tali nebyl nikdy součástí psí výbavy svítící obojek, protože prostě psům se dalo naprosto důvěřovat a nikdy se nepohybovali v dálavách. Stačilo tichý psíknutí - pardon, písknutí, ale ten překlep se mi tak líbí, že jsem ho tam nechala ☐ - a okamžitě jsem věděla, kde pes je, protože byl u mě. Nepořizovala jsem to i z toho důvodu, že jsem sama zažila, jak to může jinýho psa vystrašit a předvede velmi nečekanou reakci, když se se psem, jenž má svící obojek potká.

Teď jaksi je situace jiná a je nutno se tom podřídit. Takže obojek jsme do psí výbavy zařadili taky. A když už pro Tali, tak rovnou i pro Rumíčka. To z toho důvodu, že když ona poutá vaši pozornost, je taky dobrý periferně vědět, kde je ten druhý. A navíc jsem si dodatečně uvědomila, že je to dobrý pro kolemjdoucí. Ví tak dopředu, že se tam někde něco pohybuje, nelekne se, nepřerazí se o čuchajícího psa a tak podobně. Takže teď v období tmy chodí ven oba ověncený jak kolotočáři. Jen je na to nutno pamatovat.

To jsem kupodivu i udělala tuhle ve čtvrtek, když jsme přijeli do Domečku a já s nima vyrazila na kratší venčení. Vyšli jsme ven ze zahrady s menší melodramatickou vsuvkou, protože už mi s Tali tentokrát došla trpělivost, a posléze jsme mohli spořádaně jít směr Mourínkovo. Ten byl příchodem dvou ufounů krapítek zaskočen. Ale jen krapítek, nejni žádný vořezávátko. Takže si s Rumíčkem dali svou chvíli komunikace a my šly s Tali napřed. Aby se k nám přidal, to jsem Rumíčka musela tedy vybídnout, páč podle něj by si vystačil se šaškováním podél plotu. Pak už jsme šli společně. Teda jen já a ohaříci. Když tam je Tali, tak to Mourínek, že radši ne-e. Původně jsem to chtěla tohle venčení udělat hodně krátký, protože den před tím byla procházka záměrně dlouhá, abych teď jen mohla s ohaříkama vyběhnout a pak jít makat. Jenže ... jsme tak došli na konec louky a mně se nechtělo to otočit. Byla sice už tma tmoucí, ale říkala jsem si, že zajdeme ještě na louky k pastvinám.

Dala jsem si ohaříky k noze a šlo se přejít ten kousíček po silnici. Než jsme na ni vyšli, hlásili mi oba nález v rigolu pod silnicí. Při bližším ohledání se mi podařilo identifikovat tam sraženýho zajíce. Pak jsme přešli a už jsem je mohla zase pustit a poté pozorovat něco jako laternu magiku ☐ ☐ . Oba obojky svítí červeně a hlavně neblinkavě teda. Páč to nemám ráda. A

když se ohařiska rozpo pohybují, je fakt legrajda to pozorovat. To nevíte ešivá se tam pohybují vožralý bludičky a nebo přistáli sjetý ufoni □ □ . Světýlka poskakují, tancují, letějí, pak se zapíchnou u země, aby vzápětí zas poskakovaly dál. Občas se sejdou jedno vedle druhýho a pak se rozpínkou na opačný světový strany a hopsaj nadšeně totální tmou. Musela jsem se smát. Pomalu jsme sestupovali loukou dolů. No, upřesním, že jedinej, kdo se pohyboval pomalu jsem byla - jak překvapivé, že? - já. Jednak teda proto, že vidím kulovaný leda tak a druhak proto, že jsem pozorovala ten světelněj rej. U Tali je to ještě ftipnější, protože ona se začasto pohybuje stylem houpacího konika. Umí taky ladnej pohyb, to ano, ale to si nechává na svátky a přestupný roky. Ftipný taky je, když písknete a oni pak upalují štandopéde k vám a ty světýlka se přibližují.

Tak jsem se tam chvíli takhle zabávala a když jsme sešli skorem k lesu, otočila jsem to zpátky. Neb práce sice neuteče, když nemá nožičky, ale taky je zapotřebí s ní pěkně pohnout. Takže jsem pískla a začali jsme stoupat podél pastvin nahoru. A protože jsem viděla opravdu tak leda prt a čelovku jsme si, husa hloupá, nevzala, svítila jsem si občas telefénem, kterej jsem nahmátla v kapse. Když jsme šli dolů, nebylo to zapotřebí, byly nějaký jinačí světelný podmínky, leč opačným směrem bylo lepší mít aspoň trošku přehled. A tak mohli lidi z projíždějícího autobusu pozorovat docela zajímavěj Prátr. Dvě červený hopsající bludičky a mezi nima šmrdoící se bílá. No bude to teď takový pravidelný divadlo. Aspoň jim ta cesta rychlejš uteče, ne? □